

El Bosc Capítol 1

Un relat de: [Sergi YEM](#)

Em desperto, miro el meu rellotge, son les 7 de la tarda , mentres vaig a fer-me el berenar penso en que podria fer avui. Anar a dibuixar? Fer un pícnic amb els amics?

De cop em bé una idea quan miro el calendari. Ve l'hivern, vaig al bosc a buscar llenya?

La idea em sorpren tant que tinc ganes de fer-ho ja.

Em fico el pa a torrar i em preparo el suc de taronja natural diari, m'ho ha recomanat el metge.

Quan acabo de esmorzar vaig cap el cotxe, em fico el cinturó i vaig cap el bosc més cercà que tinc.

Mentres busco un aparcament a un costat del camí pensó en que utilitzar els pals a part de per fer una llar de foc, vendre's? Cada vegada m'arrepenteixo més de haver vingut.

De cop i volta m'estrello amb el cotxe contra un arbre, no m'he fet mal, només uns talls a la cara i al braç dret, que es el que tenia davant per protegir-me del cop, obro la porta sense dificultat, obro el capó per veure com està el cotxe, destrossat, tindre que anar caminant, però s'està fent de nit, no sé on tindria que anar, segur hi ha un campament a prop o per lo menys algú que es trobi per la zona per poder me ajudar.

Mentres passen les hores em dono compte que no puc demanar ajuda perquè no tinc telèfon ni algo per comunicar-me, segueixo caminant, ara entre la foscor, només il·luminat per la claror de la lluna.

Miro el meu rellotge, son les 10 de la nit, ara estaria a punt de sopar, i jo aquí en el bosc.

De cop i volta em trobo una fabrica abandonada, fa fred, la temperatura a baixat molt, la porta està tancada, i les finestres amb la persiana baixada, menys una, sense pensar agafo una pedra i la estampo contra el vidre de manera que penetra al instant, trec amb la mà els trossos que queden, i, sense pensar em fico a la fabrica, em sorpren lo calenta que está, pero no se si es la temperatura de fora era molt freda o aquesta és més calenta, però ara estic més segur que afora.

Cada vegada que entro més i més em dóna més mala espinna, em donen ganes de tornar, el cor em fa un salt i em batega tan fort quan veig un cadàver contra la paret, té a la ma una llanterna, sense pensar-ho més agafo la llanterna i la engego, encara té piles, lo qual en donen més ganes de marxar, perquè significa que no fa molt que això ha passat, i lo pitjor, crec que sóc el següent.

Segueixo avançant ara amb la llanterna, esperant que passi algo.

Per Sergio Ferreiro